

BÖDECS LÁSZLÓ

Közmunka a körúton

Most a körúton enyhe az éjszaka,
ma nem fagy meg egyetlen hajléktalan sem,
kicsit azért fázni, de így is nevensz.
A keresztutcák élei nyomunkban
körformává hajlanak,
karod a karomba téved,
andalgunk, mi két tejút-munkás,
közben labirintussá járjuk
a párhuzamos-egyenest.

Szétosztjuk a mosolyokat,
bedugjuk a rosszul záró ablakokon,
szükségük lesz rá,
az odabenn alvók most
nem érthetik meg,
otthon vannak, de az álmon túl
mindannyian kirekesztettek.

Csend van már az utcában,
ahol egy kapualjban hugyozom,
te addig a lomok közé nézel.

Arról beszélünk, amiből mindenkinek
kevés van, talán az egészséget magunknak
kellene félreraknunk, lehetnének
csak mi ketten gazdagok,
az elszámoltatásnál már úgylis késő visszavenni,
addigra belérokkanunk,
akkor már ki is végezhetnek érte.
Mindegy lesz a labirintussá vált utcákban,
tudjuk majd, hogy megérte.

Lapszélütés II.

Szelek

– *Fanninak*

Hajad az ujjaim között egyre
sötétebb lett, ahogy nézem,
amint haladtak előre az évszakok.
Biztosan történt mindez,
mint az olyan dolgok általában,
amelyekről nem beszélni jobb.

Nem tudom, miért van ez így,
pedig nem vagyok babonás
annyira, hogy félnem kelljen,
vallásos, sőt hitetlen sem.

Azért van egy-két kerülendő,
de kicselezhetetlen téma,
amiknek, ha, mint a haj,
ujjaim közé keverednek szálai,
remegni, meg fázni kezdek,
gondolva jobb-ha-hallgatásra,
és nem bízom meg senkiben.

*

A soha nem használt udvar
építési ideje valószínűleg a hetvenes évek.
A luxuspanelek erkélyei kezdettől fogva
a másik oldalra néznek.
Itt az elmúlt negyven évben
még nem ébresztett fel nagypapákat
semmilyen kiscsoport zsvajgása.

Itt senki sem tanult meg biciklizni,
valaki talán vallott egyszer szerelmet,
de semmiképp sem talált viszonzásra.

*

Talán csak egy álomban láttam,
hogyan létezik egy sziget,
ahol nimfák élnek,
ha nem is több, legalább egy,
de az megér minden szenvedést,

ezért aztán annyit utaztam
a világban és gondolatban,
hogyan elfeledtem, valahol
asszonyom és hazám van,
palotám, sőt szolgálaim,
és ha minden igaz,
ez nem kevés.

*

Megérkeztem végül, talán Ithakába.
Elhallgattam küklopszot és kurvákat,
hogyan ne hozzak szégyent, ha lehet,
a háztartásra, s a kis családra.

Egy zárva tartott udvar vezet be a házba.
Fiatalok mútatják nálunk odabenn az időt.
Az udvaron keresztül egy öreg érkezik ijjal,
azt hiszem, én vagyok,
hasonló a szakálla.

*

A szigeten vagyunk. Tavasz van,
és a fejed rajtatartod a vállamon.
Könnyű vagy, mint a dolgok,

amik biztosan megtörténnek,
mint álmodni néha,
és elengedni a tengert és a szőkéket.

Fényár mossa el az éleket,
évszázados fák lombkoronáit nézem.
Biztossá könnyebbül nyomásod rajtam,
míg végül aztán nem érzem.

Tudom, hogy szólni fogok, onnan,
hogy csak egyetlen dolog ilyen könnyű,
remegés és hideg fut át a hátamon,
odafönt szelek indulnak,
átsöpörnek az ágakon.

El akartam kerülni

El akartam kerülni, de jött utánam.
Ha én akartam, menekült.
Amíg féltem tőle, nem hibáztam.
Ha odaültem, le sem ült.